

[Arne Melchior]

de sammen«, hvorefter Christian Michelsen telegraferede tilbage: »Nu gælder det om at holde kæft«.

Jeg tror ikke, der er nogen tøven i, at man ikke griber ind på nuværende tidspunkt, og dette være sagt både med største respekt og med største forståelse for landbrugets trængte situation. Jeg tror ikke på, at et indgreb fra folketinget gavner landbruget, jeg tror ikke, slagtingerne kommer stabilt i gang på grund af et lovindgreb, og derfor må vi fraråde det lovforslag, der her er fremsat.

Tyroll (VS):

Jeg skal starte med en klar principiel afvisning af det lovforslag, der ligger her, og af alle tanker, der går i den retning, og jeg synes, det ville have været på sin plads, om man fra socialdemokratiets side, fra regeringens side, fra statsministerens side i højere grad havde præciseret, hvilke principielle standpunkter man har i forhold til et forslag med det indhold, som der er tale om her. Man er jo efterhånden fra de borgerlige partiers side så forvænt med, at socialdemokratiet medvirker til indgreb i konflikter på arbejdsmarkedet, at man regner det for meget sandsynligt, at man kan få støtte til noget sådant. Derfor havde det været nok så meget på sin plads, om man havde udtalt sig langt mere principielt, end det var tilfældet her.

Dernæst vil jeg sige, at hvis man lytter til de borgerlige partiers udtalelser her, skulle man tro, at det var regeringen, der var part i indgåelsen af en overenskomst på dette område. Det er jo ikke bare partierne her, som er indstillet på, at landbruget skal have store og omfattende foræringer, hver gang det ømmer sig lidt. Det er ikke bare dem, der viser denne interesse, men det er også landbrugets organisationer; det er Landbruksrådet, der kommer med trusler over for regeringen, og heller ikke her hørte jeg nogen klar markering af, at man afviste disse pressionsforsøg og i givet fald ville finde midler at afvise dem med.

Jeg tænker på truslerne om totalt stop for både kød og mælk til mejerierne og slagterierne. Jeg tænker på, at man har sagt, man vil diskutere andre aktionsformer, hvis ikke regeringen griber ind, hvorved man altså viser, at det drejer sig om at tvinge regeringen til at ordne de problemer, man ikke kan få ar-

bejdsgiverparten, som man selv har en stor indflydelse på, til at ordne.

Der er kravet til regeringen om 300 mill. kr. hver uge til fordeling til landmændene; jeg har ikke, når det drejer sig om de andre forskellige områder, der er i konflikt, set nogen interesse for, at f. eks. typograferne skulle have nogle beløb. Men det er helt klart, at her vil man bruge statsmagten som led i en kamp mod slagteriarbejderne, en kamp mod lønarbejderne, fra de borgerlige partiers side, fra deres landbrugsorganisationer osv.

Det må selvfølgelig klart afvises, og jeg forventer da, at man også fra regeringens side forholder sig lidt til dette i denne debat og ikke bare står så valent og lader være med at forholde sig principielt til disse ting.

Dernæst vil jeg godt sige, at der er omfattende problemer i denne konflikt. De forhandlere, som de forskellige slagteriarbejdere har haft, har ikke været duelige nok, de har ikke været lydhøre over for de krav, der har været stillet fra arbejdernes side. Der er også problemer med, at man ikke er lydhør hverken fra de borgerlige partier eller fra deres arbejdsgiverorganisationer over for de problemer, der er inden for slagteriområdet, og her tænker jeg på det akkordpres, det arbejdspres, der er tale om inden for slagteriarbejdernes område. Der er tale om, at man her i allerhøjeste grad har en omfattende nedslidning, som selvfølgelig er kommet til udtryk i den massive afvisning af de forslag, der har været lagt frem til løsninger, fordi der ikke er indeholdt en løsning på de arbejds- og arbejdsmiljøproblemer, som er til stede for slagteriarbejdernes vedkommende. Derfor stemte 83,4 pct. imod de forslag, der var fremlagt.

Jeg synes også, man burde have interesseret sig lidt for beviserne for de problemer, der eksisterer på arbejdspladserne, og som rent faktisk har været udsendt på forskellig vis. Der er f. eks. tale om, at slagteriarbejderne har den tredjestørste dødelighed efter bagerne og tjenerne, en overdødelighed på 27 pct. i forhold til gennemsnittet. Der er især 4 sygdomme og symptomer, der forekommer blandt slagteriarbejderne. Der er for det første symptomer i muskler og led, der er stressbetonede symptomer, der er hjerte-/karsygdomme, som er typiske stresssygdomme, og der er kræft. Alt dette undersøges for øjeblik-